

Vejen Rutebilstation.

Da jeg hørte at stillingen som bud/ungarbejder på rutebilstationen blev ledig, lagde jeg billet ind på jobbet. Efter endt interview fik jeg at vide, jeg kunne starte førstkommande mandag kl. 14:00. Gagen udgjorde 50 kroner om ugen, og så var der ingen arbejde om lørdagen.

Jeg skal lige hilse og sige, at det var som at komme i himmerige i forhold til min plads hos Juul Rasmussen. Alfred Christensen og frue behandlede mig nærmest som var jeg deres barnebarn. Udover at levere pakker, blev jeg på kærligste vis præsenteret for, og oplært i de forskellige funktioner, der skulle til for at varetage sådan et trafikcenter. En af de ting der gjorde jobbet meget familær var, at hver dag kl. 15:30, var der saftvand og ostemad i deres private køkken. I de 20 minutter blev der snakket om mangt og meget.

Alfred Christensen og frue havde et barnebarn, Troels, der boede i København. Han var et års tid yngre end jeg. Når han var på weekend eller ferie, boede jeg nærmest hos dem. Trods det at Troels var københavnersnude kunne jeg ikke finde noget at klandre ham for. Måske hans dialekt var lidt irriterende i starten.

Vi fandt hurtigt ud af at hjælpe, eller Troels hjalp, hinanden med de rutebilstationske gøremål. På den måde blev der mere tid til skarnsstreger og andre fritidsaktiviteter. Hvis den enes fantasi slap op, tog den andens over.

Ligeledes var det sådan, at skulle de på tur, familiebesøg eller andre udadfarende aktiviteter, blev jeg altid budt med. For det meste takkede jeg ja. Trods al deres generøsitet faldt de 50 kroner promte hver fredag.

Da jeg blev færdig med 10. klasse var jeg nødsaget til at opsige min stilling. Den videre udforskning af arbejdsmarkedet ville ske i forbindelse med min læreplads som bygningsmaler hos malermester Louis Timmermann.